

MAG

930309

BEJDER BLADET

AALBORG UNIVERSITETSCENTER
Universitetsbiblioteket

1. årg. nr. 4

april 1970

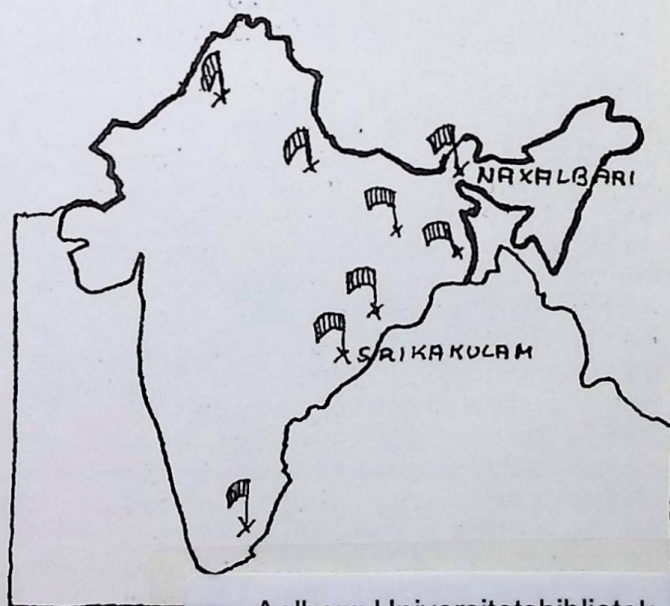
INDIEN

PÅ REVOLUTIONENS VEJ

Indien er med en befolkning på mere end 500 millioner det største af de slavebundne lande i Asien, Afrika og Latinamerika. Undertrykkelsen og elendigheden her er større end i de fleste andre lande; millioner af indere dør hvert år af sult og sygdomme forårsaget af underernæring, og flere hundrede millioner lever bestandigt på sultegrænsen.

Også før den engelske imperialismes erobring af landet var Indien et slavebundet land. Hele befolkningen blev holdt fast af et feudalt kastesystem, som lagde magten i hænderne på en lille kreds af højkastefolk og fyrster, mens størsteparten af den arbejdende befolkning bestod af kasteløse eller folk fra de lavere kaster.

Den engelske imperialismes erobring af Indien betød en yderligere forværring af forholdene for det indiske folk. Den indiske overklasse allierede sig villigt med de engelske erobrere, som derved fik pålidelige forbundsfæller til undertrykkelsen af folket. De lokale godsejere påtog sig den

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123758

opgave at inddrage skatterne i landsbyerne, samtidig med at de stod i spidsen for den lokale "ordensmagt", som blev forsynet med våben fra England. Codsejerne fik derved en magt over landsbyerne som aldrig før. Bøndernes gældsforpligtelser voksede stærkt, og store dele

++++++
"Den revolutionære krig er massernes krig; den kan kun føres ved at mobilisere masserne og stole på dem".

- Mao Tsetung

++++++
af dem måtte afgive deres jord til godsejerne for at blive fæstebønder eller landarbejdere.

Samtidig konsoliderede den engelske imperialisme sit økonomiske jerngreb over landet fra centralt hold. Fra den sidste halvdel af 1700-tallet bredte billige engelske tekstilvarer sig i Indien. Det traditionelle håndværk i landsbyerne blev udkonkurreret herved, hvilket yderligere bidrog til den voksende fattigdom i landsbyerne. I flere store byer byggede engelske finansyrster fabrikker til udnyttelse af den billige indiske arbejdskraft, og efterhånden opstod der i alliance med kolonimagten en indfødt klasse af storkapitalister.

Udviklingen var sat i gang, og intet kunne standse den. Da den engelske imperialisme efter den anden verdenskrig var blevet så svag, at den ikke mere kunne holde sammen på sit enorme koloniimperium, måtte det give landene deres selvstændighed, for Indiens vedkommende i 1949. Men det styre, som overtog landet i 1949, viste sig hurtigt alene at repræsentere den indiske overklasse, storindustrien og godsejerne, som ikke på nogen måde ønskede en frigørelse fra den imperialisme, som den skylder sig magt.

Da England var blevet en andenrangs stormagt, blev det i løbet af kort tid den amerikanske imperialisme, som overtog "ansvaret" for Indien. Landet blev hurtigt afhængigt af den tilstrømmende amerikanske kapital, dens våben til undertrykkelse af folket og krige mod nabolandene Kina og Pakistan samt af amerikanske fødevarerleverancer.

Men også den amerikanske imperialismes magt har nået sit højdepunkt. Den har bredt sig over evne i størsteparten af verden og møder nu stor modstand fra folkene i de forskellige lande - specielt står den amerikanske imperialisme nu på nederlagets rand i Vietnam. De indiske magthavere har derfor måttet se sig om efter nye støtter og fandt dem i den sovjetiske socialimperialisme. I løbet af få år har denne nye imperialistiske magt gennem sovjetiske "eksperter" og "lån" opnået kontrol over flere vigtige industrigrene, og den er nu blevet langt den vigtigste leverandør af militær "hjælp" til Indien. Indien er i dag blevet det land i Asien, Afrika og Latinamerika, som magthaverne satser stærkest på.

DEN VÆBNEDE KAMP ER FOLKETS SVAR.

Indiens bønder og øvrige undertrykte befolkningslag har naturligvis ikke godvilligt bøjet sig for reaktionens offensiv. Især efter at den engelske koloniherrredømme var etableret har bønderne i enkelte landsbyer og endog større områder rejst sig; men de har intet kunne stille op mod den velbevæbnede fjende. Med dannelsen af "Indiens kommunistiske Parti" trådte folkets væbnede kamp i løbet af 1920'erne og 30'erne ind i en ny fase. Den russiske oktoberrevolution havde bevist, at kun kommunister, som fulgte Lenins lære, kunne lede folkets kamp i vor tid, og det blev yderligere underbygget af erfaringerne fra Indien. Adskillige steder organiserede kommunister bønderne og de opnåede betydelige resultater. Efter 2. verdenskrig var således et område i staten

Andhra ved navn Telangana med en befolkning på flere millioner indbyggere befriet, centralregeringens magt var ophørt, godsejerne flygtet og bønderne organiseret med våben i hånd.

Men så snart de virkelige muligheder for en landsomfattende folkerejsning var til stede, droppede den revisionistiske partiledelse i Indiens kommunistiske parti de revolutionære principper. Den beordrede en nedlæggelse af våbnene i Telangana og andre steder, og slog i stedet ind på den parlamentariske linie, dvs. en begrænsning af kampen til de midler, som det reaktionære magtapparat anerkender som "lovlige". Indiens kommunistiske Parti begyndte hurtigt at forsømme det organisatoriske arbejde blandt folkemasserne, og partiet blev gradvist omdannet til en valgmaskine i lighed med de øvrige partier.

IKP's svigten betød næsten to årtiers stilstand i folkekrigen. Men massernes kampvilje døde ikke ud. Spontane rejsninger fandt sted mange steder på lokalt plan; men de kunne ikke hamle op med den velorganiserede og velbevæbnede klassefjende.

Også blandt revolutionære kommunister indenfor partiet var der kampvilje og opposition mod den revisionistiske partiledelse med partilederen Dange og hans klike i spidsen. I 1964 medførte denne opposition en sprængning af partiet, og "Indiens kommunistiske Parti (Marxistisk)" blev dannet.

Men partiledelsen i det nye IKP(M) med premierministeren i delstaten Kerala Namboodiripad som formand var ligesom den revisionistiske Dange-klike mere optaget af det parlamentariske arbejde end af revolutionen. De revolutionære kommunister i partiet fandt hurtigt ud af dette og gik i gang på eget initiativ uden om partiledelsen.

GNISTEN FRA NAXALBARI.

Før befrielsen levede bønderne i Kina under feudale forhold, som ikke var meget forskellige fra Indien i dag, og landet var ligesom Indien genstand for udenlandsk imperialistisk udplyndring. Formand Mao Tsetung bragte de marxistisk-leninistiske principper i anvendelse i Kina og viste derigennem vejen for det kinesiske folk. Han organiserede de kinesiske bønder i den væbnede kamp, som i løbet af to årtier drev både de japanske invasionsstyrker og den amerikanske støttede Chiang Kai-shek ud af landet og overdrog jorden fra godsejerne til bønderne. Kina har i praksis bevist, at et undertrykt kolonialt folk under ledelse af et kommunistisk parti byggende på formand Maos lære om folkekrig kan rejse sig og nedkæmpe enhver fjende.

Hidtil havde den kinesiske revolution stået som et lysende eksempel for Indiens revolutionære kommunister. Men de havde ikke indset, at Mao Tsetung tænknin-gen, som havde ført det kinesiske folk til sejr, betød et nyt stort skridt fremad for den marxistisk-leninistiske revolutionære teori. De var endnu ikke begyndt at bringe denne nyudviklede teori om folkekrig i anvendelse i deres eget land.

INDHOLD

Indien på revolutionens vej.....	s. 1
Dagen derpå!.....	s. 5
Østeuropa og Mongoliet - de nye Tsarers spise- kammer.....	s. 7
Demokrati - eller svindel?.....	s. 11

I foråret 1967 rejste i tusindvis af bønder i Naxalbari sig under ledelse af revolutionære kommunister fra IKP(M) på tværs af den revisionistiske partiledelse. Et stort område blev befriet og jorden overgivet til bønderne, og nydannede revolutionære bondekomiteer overtog den politiske magt. Selv om reaktionære politistyrker fra den vest-bengalske lokalregering, som var under ledelse af revisionister i IKP(M), slog bondeoprøret ned med hård hånd, fortsatte bønderne i Naxalbari og de tilstødende områder senere kampen.

For første gang var Mao Tsetung tankningen blevet bragt i anvendelse på indisk jord, og eksemplet spredte sig som en stormvind over hele landet. Indiens revolutionære kommunister havde fået påvist ganske konkret, hvilken vej de måtte følge. De forlod i vid udstrækning IKP(M) og begyndte forbedelserne til folkekrigen i Indien.

Disse forberedelser bestod i, at de revolutionære kommunister gik ud i landsbyerne og søgte kontakt med bønderne. De udbredte formand Maos lære, at "politisk magt vokser ud af gevarløbet", og begyndte at organisere guerillagrupper og bondekomiteer. I november 1968 begyndte kampen i Srikakulam-distriktet i Andhra staten. I løbet af 1969 bredte den væbnede kamp sig til forskellige områder i halvdelen af Indiens stater.

Da kampen nåede ud over det forberedende stade og blev af landsomfattende karakter, måtte de revolutionære kommunister, som ledede kampen, nødvendigvis slutte sig sammen i et nyt og ægte kommunistisk parti. "Indiens kommunistiske Parti (Marxistisk-leninistisk)" blev dannet den 22. april 1969, og siden har partiet været dybt engageret i at mobilisere bonde-masserne i den væbnede kamp. Kampen har vakt stor sympati overalt i Indien, også i byerne.

Således har IKP(M-L) kunnet organisere en demonstration i Calcutta med ca. 10.000 deltagere til støtte for bøndernes kamp i de nærliggende distrikter. De herskende kredse i Indien er skræmte ved bonderejsningen. De forsøger forgæves at sende store politistyrker ud for at undertrykke bevægelsen.

DET BEFRIEDE OMRÅDE I SRIKAKULAM.

Srikakulam er et bjerg- og skovrigt distrikt i den sydindiske stat Andhra. Folket her var det første til at tage våbnene op efter at gnisten var blevet tændt i Naxalbari, og det bliver i dag i hele Indien hyldet som "den mest fremskredne bastion i Indien". Under ledelse af IKP(M-L) har bønderne i området i løbet af 1969 organiseret mere end 100 guerilla-enheder, og ca. 300 landsbyer er blevet befriet. Det reaktionære centralstyre i det befriede område er ophævet og alle dets lokale repræsentanter er enten blevet arresteret eller flygtet fra landsbyerne. I stedet ledes de befriede landsbyer nu af "Råd for folkerejsningen", som har til opgave at administrere landsbyen og lave regler for fordeling af jorden. "Folkedomstole" er overalt blevet nedsat til at dømme de arresterede godsejere, politichefer og andre klassefjender.

IKP(M-L) har til fulde evnet at mobilisere bønderne i Srikakulam i kampen ved at følge formand Maos lære, her formuleret af Lin Piao: "Guerillakrig er den eneste vej til at mobilisere og anvende hele folkets styrke imod fjenden". Bønderne i Srikakulam bekæmper de veludrustede politistyrker med hjemmelavede geværer, håndgranater, sværd, spyd samt bue og pil. Ved at anvende guerillataktikkens muligheder har de kunnet tilføje politistyrkerne svære tab. I tusindvis af bønder og revolutionære intellektuelle, som deltager i kampen, er direkte engageret i den væbnede kamp. De har organiseret et veludviklet forsyningsnet blandt bønderne, og får altid besked om fjendens placering. Omvendt kan politistyrkerne aldrig finde frem til gueril-

la-enhederne tilholdssteder, når de kommer til landsbyerne, selv om bønderne har kendskab hertil. Guerilla-enhederne er stærkt engageret i at træne sig og erobre våben fra politiet, således at de kan føre større og mere omfattende kampe.

Kampen breder sig hastigt fra dens arnested i bjergene i Sri-kakulam til de nærliggende slette- og kystområder. Også til de tilstødende områder i nabostaten Bihar har kampen bredt sig. Overalt, hvor guerilla-enhederne kommer frem, knytter de stærke bånd til de stedlige bønder og mobiliserer dem til kamp. De arresterer

godsejerne og konfiskerer deres jord og korn. Ved sådanne aktioner vinder de dyb sympati blandt bondemas-serne.

Charu Mazumdar, IKP(M-L)'s leder, sagde i slutningen af 1969: "Sri-kakulam kæmper tappert, i morgen vil hele Andhra deltage i kampen". Sri-kakulam står som et lysende eksempel for alle indiske revolutionære, som har rejst parolen: "Lad os bygge Sri-kakulam'er i andre dele af landet". Under ledelse af "Indiens kommunistiske Parti (Marxistisk-leninistisk)" vil revolutionen med sikkerhed vinde frem overalt i Indien. Det indiske folks væbnede kamp vil i fremtiden gå fra sejr til sejr.

En kommentar.

DAGEN DERPÅ!

Vi beskrev i sidste nummer af ARBEJDERBLADET det opportunistiske dobbeltspil, som DKP-lederne drev før og under strejkebølgen i januar og februar. Vi vil her kort prøve at vurdere, om de har nået de mål, de stræbte efter.

DKP's første mål var at styrke sig i fagbevægelsen og at opnå stemmer ved valgene. De kommende fagforeningsgeneralforsamlinger vil vise, om DKP har vundet større indpas her. Men kommunevalget viste klart, at DKP ikke på nogen måde har kunnet vinde tilslutning i befolkningen.

Efter de store arbejderdemonstrationer i 1956 viste gallupundersøgelserne en stor fremgang for DKP. Mange - deriblandt vi - ventede, at noget tilsvarende ville finde sted i dag. Når det ikke skete, kan det skyldes, at DKP siden 1956 har tabt enhver respekt i befolkningens øjne. På det internationale plan har

DKP knyttet sig stærkt til det Sovjetunionen, som har svigtet alle kommunistiske principper og fører stormagtspolitik af samme karakter som USA. Her i landet kender den brede befolkning især DKP fra deres valgkampagner, hvor det kaster sine kommunistiske principper overbords for at søge at opnå stemmer. I stedet prøver DKP at give et billede af sig selv som et "arbejderparti af samme karakter som de øvrige, blot en tand længere til venstre for dem.

Når DKP trods sin manglende popularitet i befolkningen hidtil har kunnet bevare og endog på nogle områder styrke sine positioner i fagbevægelsen, skyldes det for en stor del den ringe deltagelse fra arbejderne side i fagforeningsspørgsmål. Det betyder, at det lille mindretal af fagligt aktive får det afgørende ord, og de mest trofaste aktive er netop for en stor del DKP-medlemmer eller -sympatisører. En anden årsag er, at der ikke gives noget virke-

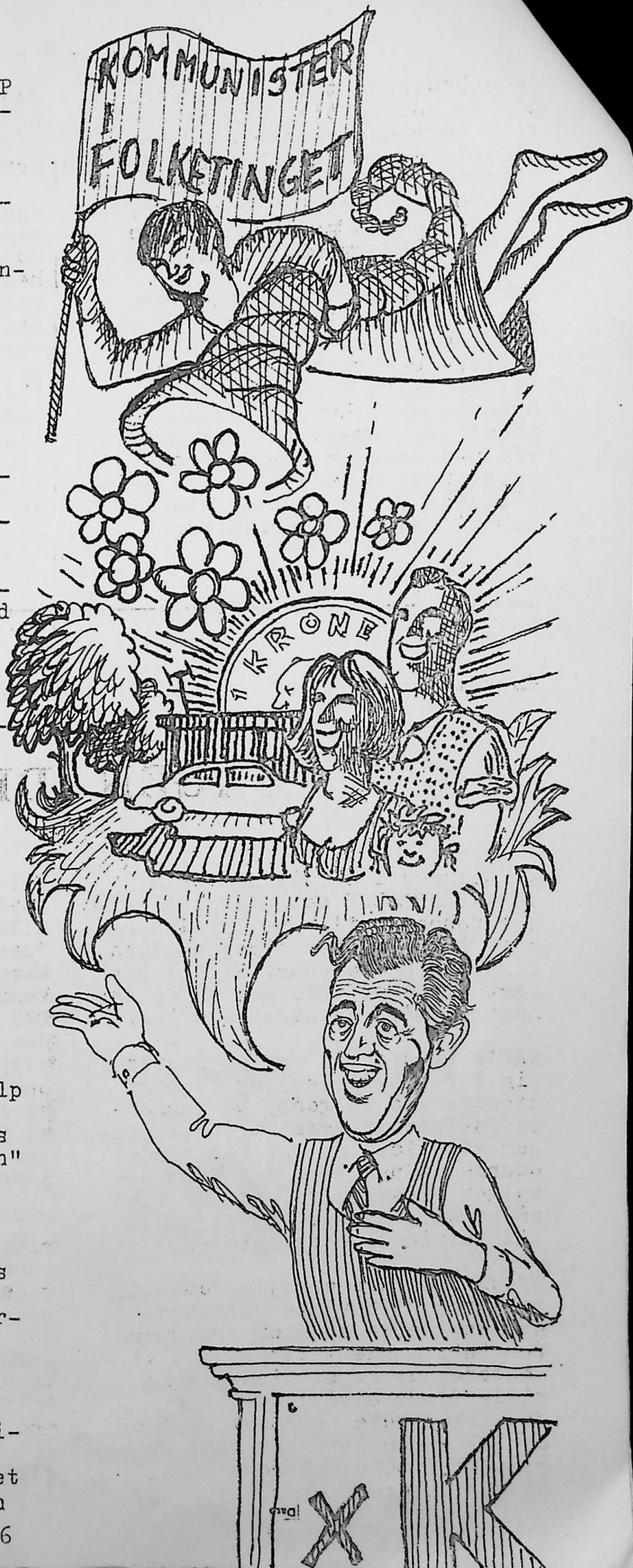
ligt alternativ til DKP. Da DKP synes at være det mest venstreorienterede af de eksisterende "arbejder"partier, søger mange faglige aktivister hertil af mangel på bedre. Der findes intet revolutionært kommunistisk parti, som kan lede alle de progressive arbejderrepræsentanter blandt de faglige aktivister i en fælles indsats.

For at kunne vinde positioner under kapitalismen må DKP-lederne sikre sig, at arbejderkampene ikke "løber løbsk" og bliver en trussel mod kapitalismen. Den sædvanlige opportunistiske taktik er, når der er tegn på kampvilje blandt arbejderne, at sætte en større bevægelse i gang, end der er basis for. Når der så ikke kommer de forventede resultater ud af kampen, falder kampviljen gradvist til jorden og "roen" på arbejdsmarkedet kan genindføres. DKP-lederne forsøgte forgæves at invitere de socialdemokratiske ledere med på denne plan, da de frygtede, at de ikke selv kunne magte at bringe kampen til ophør. De socialdemokratiske ledere holdt sig stædigt uden for den igangværende bevægelse, som de lod DKP klare; men alt tyder på, at de vil prøve at køre det tilsvarende spil ved de kommende overenskomstforhandlinger.

I første omgang lykkedes DKP's taktik uden direkte hjælp fra Socialdemokratiet. En stor hjælp har det dog været, at Socialdemokratiets og arbejdsgivernes repræsentanter i "Arbejdsretten" indtil videre har undladt at afkræve bod for de "ulovlige" strejker. Samspillet mellem de to faktorer - DKP's sabotage indenfor bevægelsen samt en vis taktisk bestemt eftergivenhed hos arbejdsgiverne - har midlertidigt genoprettet "roen" i marts måned.

Hvis Danmark havde været isoleret fra bevægelsen i den øvrige verden, kunne denne midlertidige stilstand godt have været blevet af længere varighed. Men

fortsættes s. 16

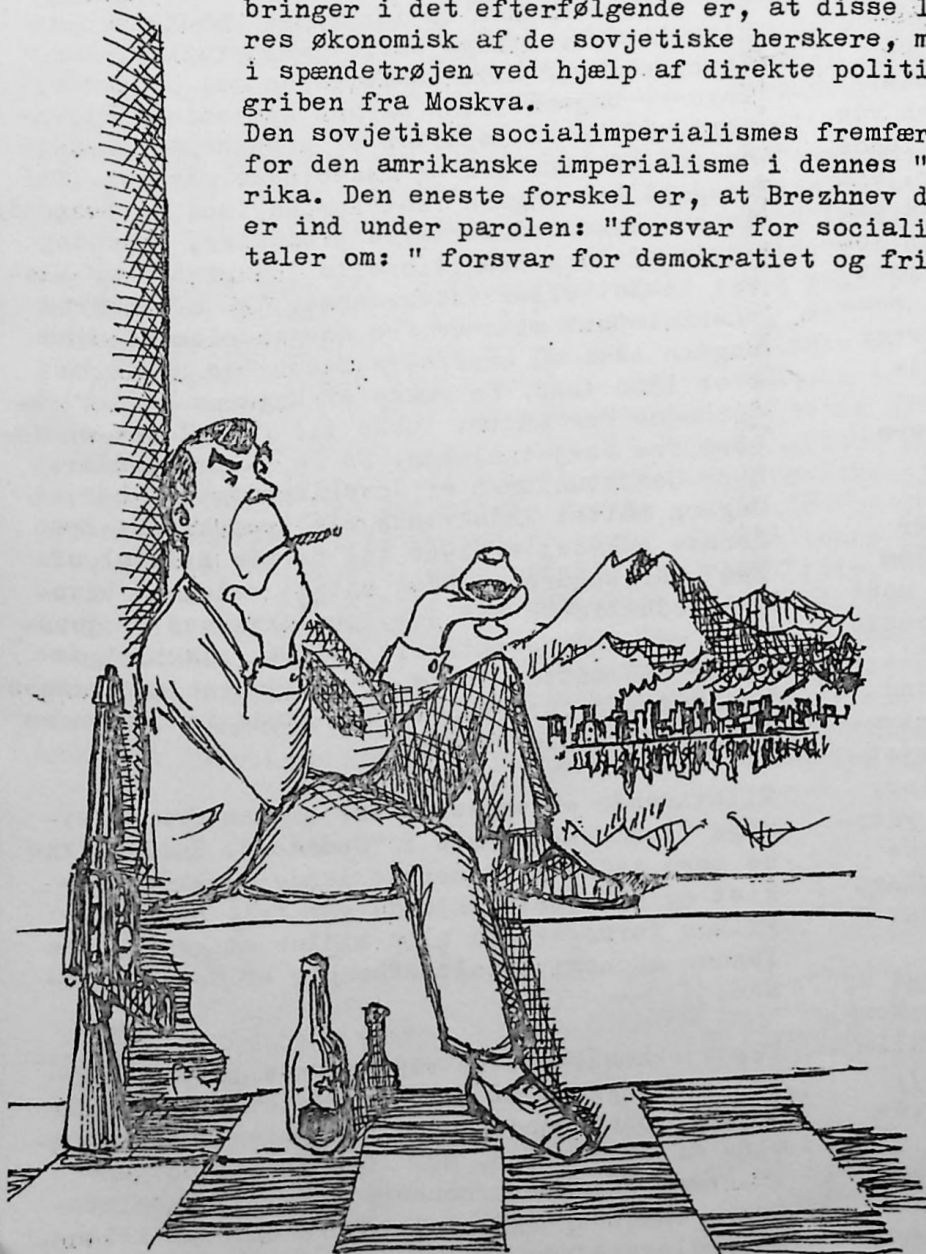
ØSTEUROPA og MONGOLIET -

DE NYE TSARERS SPISEKAMMER

Vi beskrev i ARBEJDERBLADET 1. årg. nr. 1, hvordan den sovjetiske socialimperialisme manøvrerede sig ind på den amerikanske imperialismes jagtmarker i Asien - med størst held i Indien.

Men hvordan optræder Brezhnev & Co. i deres egen "baggård", Østeuropa og Mongoliet? Konklusionen i de kendsgerninger, vi bringer i det efterfølgende er, at disse lande groft udplyndres økonomisk af de sovjetiske herskere, mens de holdes fast i spændetrøjen ved hjælp af direkte politisk og militær indgriben fra Moskva.

Den sovjetiske socialimperialismes fremfærd står ikke tilbage for den amerikanske imperialisme i dennes "baggård", Latinamerika. Den eneste forskel er, at Brezhnev dækker sine handlinger ind under parolen: "forsvar for socialismen", mens Nixon taler om: "forsvar for demokratiet og friheden".

'Comecon'-redskabet til økonomisk udplyndring

I de vestlige lande skabes der fællesmarkeder og frihandelsområder med det formål at tvinge de små lande ind under de stores kontrol, først og fremmest den amerikanske imperialisme. Den østeuropæiske parallel hertil er "Comecon" - på dansk. "Rådet til fælles økonomisk hjælp". Navnet er velklingende, og fra sovjetisk side køres der yderligere frem med teorier om "international socialistisk arbejdsdeling", "produktionspecialisering", "økonomisk integration" osv.

Den "socialistiske arbejdsdeling", som den herskende klike i Moskva søger at gennemtvinge har intet at gøre med en virkelig socialistisk arbejdsdeling, hvor hvert land til fulde udnytter sine egne ressourcer, men naturligvis supplerer sin økonomi med en vis samhandel med andre socialistiske lande. Den antager præcis de samme former, som den arbejdsdeling en imperialistisk magt tvinger sine undersåtter ind i: den koncentrerer de vigtigste og teknisk mest udviklede industrier i hjemlandet, mens lydstatene reduceres til leverandører af de råvarer, moderlandet ikke selv kan producere og de færdigvarer, det finder mest fordelagtigt at producere hos undersåtterne.

Langt den største del af samhandelen indenfor "Comecon" finder sted mellem Sovjetunionen og de enkelte lande, mens disses indbyrdes samhandel med de vestlige lande er lille i forhold hertil. I 1968 kontrollerede "Comecon" mere end to tredjedele af medlemslandenes udenrigshandel. På et møde samme år fik Sovjetrevisionisterne vedtaget en erklæring, som henstillede til medlemslandene yderligere at "omstille deres udenlandske økonomiske forbindelser", hvilket klart angiver udviklingstendensen siden da.

De lande, hvis industrialiseringsgrad er lavest, Polen, Ungarn, Bulgarien og Mongoliet (det er ikke lykkedes Sovjetkiken at få Rumænien til at make ret), bliver holdt tilbage i deres økonomiske udvikling. Den sovjetiske presse fremsætter typiske stormagtserklæringer, såsom: "de lande, som ikke har tilstrækkelige ressourcer" "skal ikke prøve at realisere deres industrialisering ved

først at udvikle svær-industri". I stedet "skal i en vis periode deres økonomiske udvikling baseres på de udviklede landes svær-industri", og "det er ikke nødvendigt for dem at prøve at producere de produkter, som de kan købe i andre lande i nødvendigt omfang". De ovennævnte lande må begrænse sig til at udvikle landbruget, "så de kan dække de andre socialistiske landes behov for landbrugsprodukter". Disse erklæringer bliver også fulgt op i praksis.

F.eks. har Ungarn de næststørste forekomster af bauxit i Europa; men "specialiseringen" forbyder det at udvikle sin egen aluminiums-industri. I stedet må det eksportere bauxit til Sovjetunionen og importere færdig aluminium herfra. Ifølge sovjetiske statistikker (hvorfra også alle de følgende tal er hentet) leverer Ungarn 32,3% af den sovjetiske uldimport, 57,7% af importen af grøntsager på dåse og 46% af importen af medicinske råvarer. Til gengæld har Ungarn fået forbud imod at fremstille en række industrielle produkter, og endog nogle af dens traditionelle industrier er blevet lukket eller indskrænket. 70% af Ungarns maskinimport stammer fra Sovjetunionen, mens Ungarn ikke må producere lastbiler og skibe over 1500 tons. En række af Ungarns radiovirksomheder har måttet lukke til fordel for en import fra Sovjetunionen. På de råvareområder, hvor Sovjetunionen er leveringsdygtig, har Ungarn måttet indskrænke sin produktion. Fra første halvdel af 1966 til første halvdel af 1967 har Ungarn således måttet reducere brunkulproduktionen med 14%, produktionen af jernmalm med 10% og antracit med 6%. Adskillige miner har måttet lukke og arbejderne afskediges hvilket har forårsaget stor skade for balancen i den nationale økonomi.

Tilsvarende eksempler kunne nævnes fra de øvrige "landbrugs"lande i "Comecon". Heller ikke de mere industrialiserede lande Tjekkosllovakiet og DDR (Østtyskland) går fri. Brezhnev-kiken forsøger med alle midler at gøre disse landes økonomi totalt afhængig af Sovjetunionen.

For Tjekkoslavakiets vedkommende betyder "arbejdsdelingen", at det har måttet forsømme de råvareproducerende led i økonomien med undtagelse af de råvarer, som leveres til Sovjetunionen. Således producerede det tjekkoslovakiske landbrug 40% mindre korn end før krigen. Råvareleverancer fra Sovjetunionen er af fun-

damental betydning for den relativt højt udviklede tjekkoslovakiske industri. Disse leverancer udgjorde i 1964 mere end 56% af Tjekkoslovaikiets råvareimport

Som "modydelse" bliver 50% af den tjekkoslovakiske maskinproduktion, 80% af produktionen af jernbanemateriel, mere end 50% af udstyret til letindustrien og 100% af skibsproduktionen og tilknyttede industrier transporteret til Sovjetunionen. Andre industrigræne har måttet indskrænke deres produktion for yderligere at gøre landet afhængig af sovjetisk import. Denne usunde balance medførte f.eks., at Tjekkoslovaikiets samlede industriproduktion gik tilbage med 10% fra 1965 til 1966.

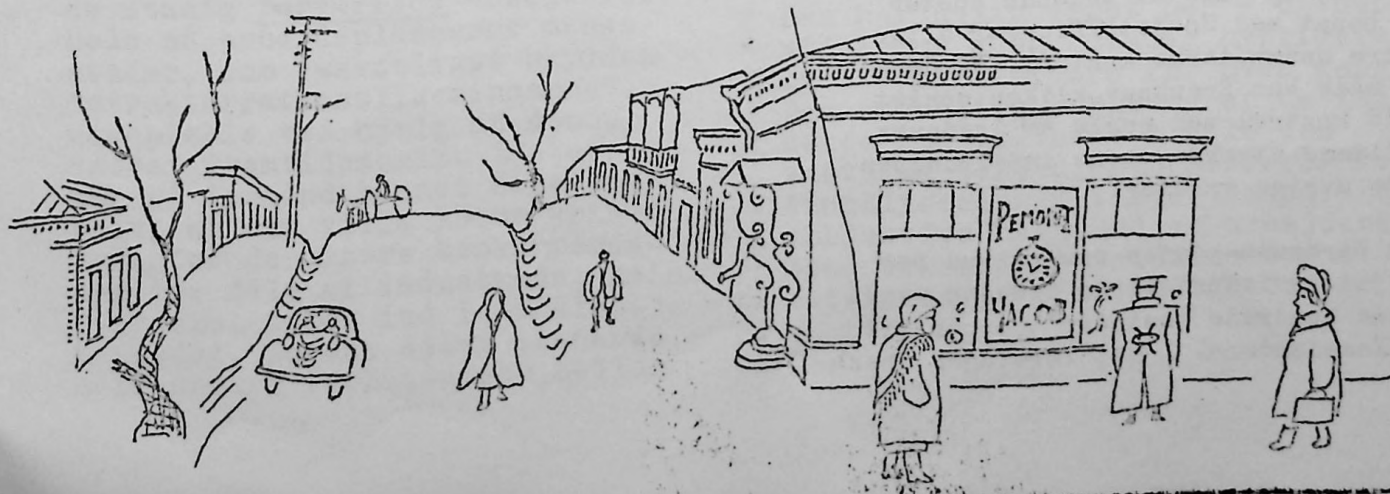
Gennem "Comecon" har den sovjetiske socialimperialisme opnået præcis det samme, som et imperialistisk land opnår overfor sine hel- og halvkolonier, nemlig at gøre disse landes økonomi totalt afhængig af moderlandet, mens alle andre økonomiske forbindelser bliver skåret over. Hermed er der etableret en solid basis for en økonomisk udplyndring.

Denne udplyndring sker både gennem renter for den investerede kapital og gennem et for det imperialistiske moderland gunstigt prisforhold i samhandelen. Det er især gennem det kapitalistiske handelsprincip: "Køb billigt, sælg dyrt", at den stærkeste part, Sovjetunionen, henter penge hjem. Den sovjetiske presse har selv indrømmet, at prisen pr. ton af olie, jernmalm, stål og antracit, som Sovjetunionen eksporterer til Østeuropa, er 90 til 200% højere end de priser, de sælger samme varer for til de vestlige lande. På denne måde kan Sovjetunionen på deres leverancer til Østeuropa i 1966 til 1970 i de fire nævnte vare-

grupper tjene 3.500 millioner rubler mere, end hvis de havde solgt varerne til vesten. Som eksempel kan vi tage de officielle oliepriser. Italien køber olie af Sovjetunionen til 1,31 US-dollar pr. barrel, Japan til 1,26, mens de østeuropæiske lande må betale 2,61 US-dollar. Disse tal viser tydeligere end mange ord, hvad de praktiske resultater af den "socialistiske arbejdsdeling" bliver.

Det land, som lider stærkest under den socialimperialistiske undertrykkelse og udplyndring, er Den mongolske Folkerepublik med kun godt 1 mill. indbyggere. Under ledelse af den loyale Tsedenbal-klige er Mongoliet under total kontrol af Sovjetunionen, økonomisk, politisk som militært. Husdyrdrift er Mongoliets traditionelle hovederhverv, og "arbejdsdelingen" tillader det ikke på nogen måde at udvikle andre sektorer af økonomien, og det meste af den industri og minedrift, som findes i Mongoliet producerer direkte til Sovjetunionen.

For yderligere af slavebinde landet, yder de sovjetiske revisionister Mongoliet store "lån", hvis renter og afdrag må tilbagebetales i store leverancer af kreaturer til små priser (I de senere år 5,5 millioner pr. år) Mongoliets totale gæld til Sovjetunionen er idag mere end ti gange større end den samlede værdi af dets kvæghold. Resultatet af den sovjetiske rovdrift på det mongolske kvæghold er ifølge officielle mongolske statistikker, at dette over de ti år fra 1956 til 1966 er faldet fra 24,5 millioner til 22 millioner. Det betyder samtidig, at der er blevet en akut mangel på kød i Mongoliet. Udplyndringen af Mongoliet gennem prisforholdet i samhandelen er langt grovere end for noget andet "Comecon" land. F.eks. bliver en cykel udvekslet med fire mongolske heste, en radio med 26 får og en tyr fra Sovjetunionen med 40 får.

Politisk og militær undertrykkelse

For at vinde kontrol over de øst-europæiske lande, påtvang de sovjetiske revisionister først de østeuropæiske partier til at følge den revisionistiske linie, som blev lagt på Sovjetunionens kommunistiske Partis 20. partikongres i 1956. Dette betød nederlag for statsmagten og partierne, det hele gled ud af hænderne på de arbejdende folk og deres ægte repræsentanter, mens glatte karrieremagere hurtigt manøvrerede sig frem. Magthavere af denne type holder altid fast på den stærkeste hest, hvorfor de, så længe Sovjetunionens kontrol er uindskrænket, er Brezhnev-klikens loyale tjenere. Ydermere blander Sovjet-revisionisterne sig direkte i de forskellige landes indre forhold for at få fjernet de virkelige kommunister og andre "illoyale" kræfter, som har været i stand til at holde ud. Både gennem direkte ordrer fra Moskva og gennem sovjetiske repræsentanter i de enkelte lande, har Brezhnev-klikken stor indflydelse på, hvem der skal vælges til de forskellige ledende poster i landene.

Hvor den "fredelige" metode ikke lykkes, er det nødvendigt med en direkte militær indsats. Dertil benyttes Warszawa-pagten. Mens den tidligere var det fælles forsvarsorgan vendt imod et imperialistisk angreb, er den nu et af Sovjet-revisionismens midler til at slavebinde de østeuropæiske lande og Mongoliet. Den har med held gennem årene søgt at opnå fuldstændig kontrol over Warszawa-pagten og dens "fælleskommando". Denne er naturligvis placeret i Moskva, og alle de ledende poster er besat med Sovjetofficerer eller andre under deres kontrol. På denne måde har Brezhnev-klikken opnået fuld kontrol med nogle af landenes militære styrker, mens indflydelsen i de øvrige er stor.

Med Warszawa-pagten som påskud har Sovjet-revisionisterne desuden sendt flere hundrede tusinder tropper til medlemslandene. I øst foretager Brezh-

nev-klikken en enorm opmarch mod det socialistiske Kina. Mongoliet inddrages i denne opmarch officielt for at "forsvare" dets grænser. Der opbygges mange forskellige Sovjetiske baser i Mongoliet, inklusive baser til raketvåben. Mongoliets egne væbnede styrker underordnes den sovjetiske ledelse og deltager i fælles militære manøvrer, og som krigsforberedelse søger revisionisterne at opgejle en anti-kinesisk stemning.

Før den sovjetiske væbnede invasion var Tjekkosllovakiet et af de få østeuropæiske lande, som ikke havde sovjetiske tropper på dets område. Da det gamle Novotny-regime i 1967 blev afløst af et nyt revisionistisk regime under ledelse af Dubcek, som ikke var 100% loyal overfor magthaverne i Moskva, truede udviklingen med at løbe ud af Brezhnevs hænder i Tjekkosllovakiet. De hidtidige økonomiske og politiske pressionsmuligheder var ikke tilstrækkelige, en direkte militær invasion måtte til for at få Dubcek-regimet til at føje sig. Dette mål lykkedes; men det lykkedes ikke at undertrykke kampviljen i det tjekkoslovakiske folk. Tjekkosllovakiet er det bedste eksempel på, hvordan den sovjetiske socialimperialisme anvender alle sine midler i sine undertrykkelsesforsøg. Vi vil i et senere nummer af ARBEJDERBLADET give en nærmere beskrivelse af udviklingen i Tjekkosllovakiet.

DEMOKRATI - eller SVINDEL ?

I løbet af det sidste par år har der stadig hyppigere været slået på stortromme for ideen om "demokrati på arbejdspladsen". I klubberne på mange arbejdspladser har der været ført diskussioner på grundlag af LO's "røde betænkning" - eller et sammendrag af den: "15 punkter om Demokrati på Arbejdspladsen". Disse diskussioner er som oftest blevet gennemført efter stærkt pres fra de valgte tillidsmænd, som igen var blevet tilskyndet "fra oven".

Sød musik fra LO

LO's demokrati-forslag er altså tilsyneladende ikke et resultat af noget udbredt ønske blandt de almindelige medlemmer af fagforeningerne rundt omkring på arbejdspladserne. Derimod er det pumperne i toppen, som med forslaget har villet prøve at afværge utilfredsheden og uroen blandt de almindelige medlemmer i forbindelse med forestående rationaliseringer og omlægninger af industrien.

Man har forgæves forsøgt at gøre de stadig forværrede arbejdsforhold på arbejdspladserne mange steder, som væsentligst skyldes "strukturnationaliseringerne", acceptable ved hjælp af denne "søde" fremtidsmusik. LO-toppen har på forhånd kunnet sige sig selv, at der ville komme kriser indenfor de mindre konkurrencedygtige dele af industrien, hvis "vi" skal træde ind i Fællesmarkedet, Nordek eller lignende mere snævre forbindelser mellem

kapitalistklassen i Danmark og andre lande. At LO-lederne udmærket ved, hvad de gør og hvorfor, har de afsløret ved flere lejligheder.

Thomas Nielsen ved, hvad han gør

I en TV diskussion i 1968 mellem bl.a. Thomas Nielsen og Svend Heineke, som har været aftrykt i en pjece fra Dansk Arbejdsgiverforening, viser Thomas Nielsen tydeligt, at han er klar over, hvad der vil komme. Han udtalte dengang:

"Jeg tror helt bestemt på, at vi nødvendigvis må komme den situation i møde, som vi kan se vil være en realitet i løbet af ganske få år, nemlig dette, at vi, hvis vi ikke følger tanken om det frie menneske op på deres arbejdsplads, så vil man føle sig knuget, nedtrykt eller hvordan det nu skal benævnes, på de enkelte virksomheder, hvor man er beskæftiget, og det vil give sig udtryk i forskellige former for uro".

To år senere var uroen en realitet. Den har nylig været her - og den vil komme igen, stadig hyppigere og stadig stærkere for hver gang. Den objektive baggrund er de faldende konjunkturer i hele den vestlige verden, som medfører rationaliseringer i øget tempo. Den subjektive baggrund er arbejderklassens voksende forståelse for sin situation og sine muligheder.

Hvem er hvem og hvorfor ?

Diskussionen om demokrati på arbejdspladsen er blevet påtvunget lønmodtagerne fra oven, netop fra pampere som Thomas Nielsen og er ikke noget resultat af et almindeligt krav fra fagforeningsmedlemmerne. Den er efter alt at dømme bevidst sat i gang for at lede de almindelige medlemmers kritik og utilfredshed ind i uskedelige baner - og for at give et uskadeligt afløb for medlemmernes idéer og tanker. At arbejderne ikke har andre "rettigheder" på de arbejdspladser, som arbejderklassen selv har skabt, end pænt og høfligt at præstere den aftalte arbejdsindsats, og så skrubbe hjem igen - det har siden arbejderbevægelsens barndom givet stof til eftertanke hos arbejderne. Og det gør det i stigende grad nu.

Demokrati-snakken skal tjene til at få arbejderklassen til at glemme hvem, der udbyttet hvem på arbejdspladsen - og til at glemme den kendsgerning, der er så ubehagelig for arbejdsgiverne, nemlig at produktionen ikke ville kunne køre en eneste dag uden arbejderklassen. Til gengæld ville den mageligt kunne fortsætte uden arbejdsgiverne.

Men er der ikke mange arbejdsgivere, der er modstandere af LO's forslag om demokrati på arbejdspladsen? - Jo, men dette skal man ikke lade sig narre af. De er naturligvis, ligesom vi andre, tit uenige om, hvad der tjener deres interesser bedst. Endvidere kæmper kapitalisterne jo også indbyrdes, og som regel falder de mindre virksomheders interesser ikke sammen med monopolvirksomhedernes.

Da mange kammerater på arbejdspladserne har svært ved at gennemskue hele dette spørgsmål og mener, at der dog må være noget godt i ideen om demokrati på arbejdspladsen, vil vi i det

efterfølgende prøve at trænge lidt dybere ind i den ufremkommelige jungle, som pampene gemmer sig i, og finde ud af deres tankebaner. På denne måde kan vi finde ud af, hvad vi har i vente, når og hvis der bliver indført "demokrati" på arbejdspladserne, og hvad vi kan gøre for at forhindre pampene i deres narrestreger.

Vend blikket opad !

Diskussionen om demokrati på arbejdspladsen og den mulige gennemførelse af LO's forslag i år, hvis hovedaftalen bliver fornyet, har den fordel for pampene, at den til en vis grad får rettet medlemmernes blikke bort fra fagforeningerne. Denne tendens ses allerede de steder, hvor "Demokrati på Arbejdspladsen" forsøgsvis er indført (f.eks. Arbejdernes Fællesbageri). Det er pampenes håb, at medlemmerne fremover engagerer sig mere i virksomhedernes trivsel, i stedet for at aktivisere sig imod den i klubberne.

Man kan med andre ord sige, at LO-forslaget er en slags sabotage mod aktiviteten i klubberne. Er dette nu et udtryk for, at LO-folkene er blevet tossede? - Absolut ikke! Men de har nu simpelthen ikke længere brug for "deres egne" foreninger i deres nuværende skikkelse. Fagforeningerne har til dels udspillet deres rolle som redskaber for dem til at opnå anseelse og magt i det borgerlige danske samfund. Dertil kommer ikke mindst, at de er klare over, at aktiviteten i klubberne er det eneste, der kan berøve dem deres job.

De vover nu springet helt over i arbejdsgivernes favn, idet de af al magt søger at tilsløre grænserne mellem arbejdsgivernes og arbejderne organisationer. Betingelsen for at de slipper heldigt fra dette spring er dog på den ene side, at dette forræderi forbliver skjult for medlemmerne. Midlet hertil er "Demokrati på arbejdspladsen".

Staten— pampernes nye sikkerhedsnet

På den anden side må LO sammen med Arbejdsgiverforeningen prøve i stigende grad at få kapitalistklassens øverste magtapparat: staten med dens lovgivningsmagt ind i billedet og efterhånden lasse den ubehageligste del af deres "arbejde" over på disse instanser. - Angsten hos de to hovedorganisationer for at miste grebet om den arbejdende befolkning allerede ved de kommende overenskomstforhandlinger er helt tydelig.

Thomas Nielsen lægger ikke skjul på, at LO gerne vil iscenesætte strejker for at klippe toppen af arbejderklassens mistillid til LO. Men samtidig prøver han at lægge en videre slagplan, som skal munde ud i statens indgriben. Således oplever man nu, at Thomas Nielsen, der ellers altid har forsvaret sit "kongerige" - LO's uafhængighed - med næb og klør, begynder på forhånd at demonstrere sin gode vilje til forhandlinger om en såkaldt indkomstpolitik og arbejdsmarkedets organisationer. Dette betyder i praksis en art statsplanlægning af lønningerne - og dermed vil de to hovedorganisationers lønforhandlingsnarrespil i hvert fald for en tid være overflødiggjort. Answeret for disse ting flyttes således over på "os allesammen", dvs. staten og den siddende regering.

Er staten "os allesammen" og konkurrenceevnen en hellig ko ?

Men så længe der er kapitalisme, så er staten jo bare ikke os alle sammen. En regering, der respekterer kapitalismen som et evigt system - og det vil alle regeringer gøre, der er sammensat af det nuværende folketings partier - kan kun komme til at udtrykke kapitalistklassens interesser og

og værne om deres elendige idioti om konkurrencedygtighed. De ting, der produceres, kan vel fordeles på andre måder end ved den ene kapitalists konkurrence med den anden? Kun kapitalister eller tåber vil benægte, at der kunne være andre muligheder.

Hvem repræsenterer pamperne ?

Men hvordan kan det nu være, at nogle af "arbejdernes egne" repræsentanter vil være med i dette spil? Er der tale om, at LO-folkene og andre pamperer er særlig ondsindede eksemplarer af menneskeslægten, som på mirakuløs måde har kunnet bluffe medlemmerne, under deres vandring op igennem fagforeningspyramiden -eller noget i den stil? - Næppe! - Der er blot sket det med dem, at de undervejs har "glemt", hvad deres opgave var (nemlig at være talerør for medlemmerne). Dette skyldes først og fremmest, at de er blevet professionelle funktionærer, der ikke mere har kontakt med deres tidligere arbejdskammerater og de forhold, som de lever og arbejder under. Disse fagforeningsfunktionærer har totalt ændret levevilkår. I modsætning til deres tidligere arbejdskammerater har de fået trykke, faste stillinger, meget højere løn samt "ben" og andet godt. Arbejdsgivernes samfundsideal: fed løn, forfremmelser, rosende omtale i aviserne og almindelig anseelse i det kapitalistiske Danmark viftes hele tiden under næsen på dem. For eller siden falder de for lokkemaden, og deres idéer om en 'lykkelig tilværelse' forvandles gradvist til arbejdsgivernes idéer.

**"Du skal elske
din arbejdsgiver,
som dig selv!"**

På samme måde går det med indstillingen til deres tidligere kolleger. Det er jo netop typisk for pamperer af enhver slags, at de ikke fatter, at deres og medlemmernes ønsker ikke længere er de samme. De prøver at

redde sig med ønsketænkning såsom: "Når vi ikke føler den mindste trang til at føre gammeldags klassekamp mod arbejdsgiverne, så gør arbejderne det vel heller ikke. Klassekampen er død - og himlen være lovet for det!" - Når der så kommer spontan modstand imod dem og deres "resultater" et eller andet sted på en arbejdsplads, så prøver de altid at berolige sig selv og andre med, at "uroen skyldes nogle få urostifter" og at "brådne kar findes der jo alle vegne". Eller måske skyder de skylden over på deres konkurrenter i pamperbranchen fra det såkaldte kommunistiske parti.

"PARADISET ER NÆR"

I den røde betænkning om "Demokrati på Arbejdspladsen" udmæles, hvilket paradis arbejdspladserne vil blive, når der først kommer virksomhedsnævn. Man får at vide, at medarbejdere og ledelse skal være tillidsfulde overfor hinanden; at den øgede trivsel, dvs. den tilfredshedsfølelse, som arbejderne får, forpligter arbejderne til større effektivitet i arbejdet og ansvarsfølelse overfor virksomhedens ledelse: de "flinke" kapitalister. Arbejderne og de almindelige, underordnede kontorfunktionærer skal forbedre virksomheden bl.a. ved at komme med forslag om rationaliseringsmuligheder, bedre udbytnings-systemer osv. Det bliver jo pragtfuldt - - for arbejdsgiveren!

Profitten stiger og stiger, uden at "primitive" følelser som vrede over at blive udsuget, solidaritet mellem arbejderne og klassekamp mod ham sely kommer til udtryk. Det bliver en stor, glad familie - og skal nogen smides ud hjemmefra (dvs. fyres), så vil han efter indførelsen af virksomhedsnævn få dette at vide dobbelt så mange dage i forvejen som før. Genialt, ikke sandt?

Hele den røde betænkning fra LO om demokrati på arbejdspladsen er fyldt med idéer og forslag af den her nævnte art, så hvis læseren efter disse smagsprøver skulle have lyst til at vide mere om det kommende paradys på jorden, så skal de blot anskaffe LO's røde betænkning.

Arbejdernes organisering - en naturlov, ingen kan forhindre

Desværre for pamperne er arbejderklassen ikke så naiv, som pamperne håber. Naiv og tålmodig er ikke det samme. Og strejkerne i slutningen af sidste og begyndelsen af dette år viser, at det er ved at være slut med arbejderklassens tålmodighed.

Arbejderklassens svar er i stigende grad: spontane strejker på trods af fagapparatet - solidaritet med kammeraterne, både på ens egen arbejdsplads og på

VIRKSOMHEDSNÆVN

andre arbejdspladser - voksende kamp for en aktivisering af klubberne om alle spørgsmål - udskiftning af dem af de "skolede" tillidsmænd, der opfatter sig som talerør for pamperne og formyndere for medlemmerne - med tillidsmænd, der er talerør for medlemmerne.

Arbejderklassen er tusind gange klogere end pamperne

Stadig flere finder ud af, at fagapparatets top-mænd, som ikke har arbejdet på en almindelig arbejdsplads i årevis, ikke kan tales til rette. De har lige så lidt til overs for arbejderens interesser som arbejdsgiverne. De vil blive bekæmpet - og bliver det også nu - med det sigte at få dem afsat, når dette bliver muligt - og det bliver det naturligvis først ved at medlemmerne får valgt folk af den rigtige type ind i afdelingernes bestyrelse og opefter og afskaffer pampfordelene. Kun på denne måde vil der være en mulighed for at redde de eksisterende fagforeninger. Hvis dette ikke lykkes, vil arbejderklassen før eller siden vide at oprette nye fagforeninger.

Hovedaftale, forligsinstitutionen, arbejdsretten, tvungen voldgift, kompetente forsamlinger, strejkerettens indskrænkning til et minimum - alt dette og meget mere er de faglige pampers værk, som kun skal tjene et eneste formål, nemlig at skaffe fred og ro for dem og deres socialdemokratiske, SF og DKP pampervenners gitemål med arbejdsgiverne. Arbejderklassens mest erfarne del har allerede gennemskuet dem, og resten følger hastigt efter.

UDEN SOCIALISME, INGEN MULIGHED FOR DEMOKRATI

Demokrati bliver der hverken på arbejdspladsen eller i samfundet, så længe der findes arbejdsgivere. Det demokrati, der kan skabes på arbejdspladserne under de nuværende forhold, vil være lige så hult og falsk som det, vi har i folketinget. Arbejderklassen får aldrig nogen reel magt ved at sidde i små og store folketing sammen med kapitalisterne og deres ledende funktionærer. Greb om ledelsen i produktionen og demokrati for de almindelige arbejdende i fabrik og kontor kan aldrig komme på tale, så længe der er arbejdsgivere, og arbejdsgivere vil der være, så længe vi har kapitalisme. Kun under socialistiske samfundsforhold kan der være demokrati - i samfundet såvel som på de enkelte arbejdspladser. Virkelig socialisme falder, som de fleste af os er klare over, ikke ned fra himlen eller folketinget. Den må arbejderklassen selv indføre, når den har samlet tilstrækkelig styrke til det, ved en revolution i samarbejde med alle øvrige arbejdende mennesker i landet - mod kapitalistklassen og alle dens hjælpere.

fortsat fra s. 6 ...

folkebevægelsen er i udvikling i store dele af verden og forårsager voldsomme økonomiske og politiske kriser i det imperialistiske verdenssystem. Vi står overfor en økonomisk verdenskrise af et omfang, som ikke er set siden 30-erne.

Alt dette betyder, at arbejderkampene i Danmark også fremover vil vokse i styrke og omfang. De vil komme i bølger som den, vi lige har oplevet, og imellem hver bølgetop vil der komme en bølgedal med midlertidig stilstand. Vi er i øjeblikket her i landet inde i en sådan bølgedal efter den første strejkebølge. Men efterhånden vil bevægelsen nødvendigvis vise stor fremgang. Hvor ihærdigt opportunisterne i arbejderbevægelsen og borgereskabet end samarbejder, kan deres fælles anstrengelser højst forårsage mindre krusninger på overfladen. De vil ikke på nogen måde have held med at dæmme op for den strøm af utilfredshed og kampvilje i arbejderklassen, i hvis hvirvler de inden alt for længe vil drukne.

ARBEJDERBLADET udgives med det formål at lægge kommunismen i vor tid - Mao Tsetung tænknin-gen - ud til arbejderne. Når der er opstået aktive kommunistiske grupper på en del arbejdspladser, bliver der behov for at danne et revolutionært kommunistisk parti.

ARBEJDERBLADET redigeres af et udvalg.
Ansvh. Ib Møller.
Abonnementspris: kr. 10,00
Løssalgspris: kr. 1,00
Tillæg til ARBEJDERBLADET kan rekvireres gratis.

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
c/o Jørgen Larsen
Vesterbrogade 143, II
1620 København V